

tilsige Regeringen vor fulde og loyale Støtte til Gennemførelsen af Hovedprincipperne i de foreliggende Forslag.

Chr. Reventlow: Det var sikkert rigtigt, at Forsvarskommissionen i sin Tid blev nedsat, men det var utvivlsomt en Fejl, at dens Medlemmerne skulde vælges blandt Mænd, der sad i Rigsdagens politiske Partier. Resultatet deraf kunde blive, at den Dag, Betænkningerne skulde afgives, vilde det vise sig, at de bevidst eller ubevidst var prægede noget af Hensyn til, hvad Partiinteresserne maatte fordre. Jeg tror, at alle Forsvarsvenner i dette Land have beklaget, at de Betænkninger, der fremkom, ubetinget viste denne Skavank ved Forsvarskommissionens Nedsættelse. Det var Forudsætningen, under hvilken Kommissionen skulde arbejde, at det skulde lykkes at trække denne Sag op af Parti-stridighederne. Det viser sig, at det ikke er lykkedes, at man har faaet en Række mer eller mindre partimæssigt farvede Betænkninger, og Resultatet deraf er faktisk blevet dette, at vi endnu i Dag under Behandlingen af denne Sag lide under de to store Onder, der hvile over den, de to store Onder, som vistnok — Undtagelser naturligvis forbeholdte — kunne karakteriseres i den korte Sætning, at med Hensyn til Forsvarssagen har Højre forarget Befolkningen og Venstre har fordummet den.

Naar jeg siger, at Højre har forarget, sigter jeg dermed til Provisorierne. Jeg saa eller hørte forleden, at den 82-aarige General Bahnson havde ladet sig interviewe og i dette Interview udtalt noget, der er faldet adskillige for Brystet, nemlig noget i Retning af, at han havde jo nu faaet Ret. Jeg vil dertil sige, at for saa vidt der dermed menes, at der nu ydes Tilslutning til den Tanke, at Hovedstaden skal sikres mod Landsiden, er det for saa vidt ikke en Tilslutning til General Bahnson, det er en Tilslutning til de historiske Kendsgerninger i dette Land, og det er en Tilslutning til en almindelig fornuftsmæssig Udformning af, hvordan et effektivt Forsvar bedst skal laves. Men hvis der menes — og det maa jo være Tanken, at den Ting hører med —, at man anerkender det rigtige og berettigede i, at han sammen med andre anlagde disse Værker paa provisorisk Vis, saa tager han ganske fejl, saa har han ganske Uret, thi den Opfattelse, at Provisoriet var et uhyre Fejlgreb til Skade for selve den Sag, for hvilken det blev brugt, har bredt sig videre og videre og

er vel i dette Øjeblik saa stærk som nogen Sinde.

Mangelen paa Oplysning fra den anden Side er jo utvetydig for enhver, der kender lidt til Forholdene Landet over. Store Dele af Befolkningen ere faktisk uvidende om væsentlige Forhold vedrørende hele denne Sag og se snævert og uforstaaende paa den. Man lider i visse Egne her i Landet under et Bladregimente, der synes ofte at fortie eller forvrænge de simple Kendsgerninger denne Sag vedrørende, og hvorved der ude i Befolkningen i ikke ringe Kredse er skabt en Skare af paa dette Omraade aandelig stavnsbundne Mænd.

Det er ikke mindst i denne Uvidenhed, der maa spekuleres fra deres Side, der ville søge at forhindre, at dette Land bygger sig et rationelt Værn op. Man vil sørge for at skjule, at denne Sag i sit inderste Væsen ikke er nogen Partisag, og at, hvad der maa være Udgangspunktet for Bedømmelsen af, hvorledes Landets Forsvar skal ordnes, er en meget simpel Ting. Det er den simple Ting: Hvilke Angreb kunne vi blive udsatte for *udefra*, og hvorledes skulle vi bære os ad for at værne os mod dem? Det er en Ting, der er ganske uafhængig af, om vi her i Landet have Enevælde eller fri Forfatning, Parlamentarisme eller socialistisk Stat. Det Spørgsmaal, der her rejses, maa besvares ganske ens i alle de Tilfælde.

I den Forsvarsplan, som en Regering i et hvilket som helst Land fremsætter, eller i den Forsvarsordning, som et hvilket som helst Lands Lovgivningsmagt vedtager, ligger der en udenrigspolitisk Tilkendegivelse, det er jo ganske klart. Naar man f. Eks. i de senere Aar har set England samle sine Flaader hjem fra Østasien, Middelhavet og Atlanterhavet, naar man ser det i dette Øjeblik oprette en ny Eskadre i Nordsøen og etablere en ny Flaadebasis ved Nordsøen, ligger deri en ganske utvetydig politisk Tilkendegivelse. Naar vort Naboland Sverige i de senere Aar har skabt en Kæmpefæstning ved Boden højt oppe i Nordland og gør den til Centrum for en meget kraftig Militærudfoldelse, ligger deri en utvetydig udenrigspolitisk Tilkendegivelse.

Nu kunne vi selvfølgelig hos os gaa flere Veje. Vi kunne sige, at vi ville gaa sammen i Alliance eller militær Samvirken med den Magt eller med hin Magt, og hvis vi vælge det ene eller det andet, stille vi dem, der skulle tilvejebringe en Forsvarsordning, en Opgave bestemt af de forskel-